

АЛ РАЙТ НЕИЗПЛАТЕНАТА СМЕТКА

Превод от английски: Борис Миндов, 1988

chitanka.info

Намерих Хенри Рали в клуб „Полумрак“. Нямахте нищо особено в това; той вечеряше винаги в клуб „Полумрак“. Там имаше достатъчно лентяи и изкуствен чер мрамор, за да накарат човек като Хенри Рали да си представи, че живее охолно, макар че най-скъпите трици в менюто струваха 4 долара и 75 цента. Той беше с момиче, и това също можеше да се очаква. Ала момичето беше нещо неочаквано. Приятелките на Хенри Рали обикновено имаха привлекателни, малко пълни фигури и лица като боксьорски ръкавици. Тази беше същинска хубавица. В лицето приличаше на ония гипсови куклички, които спечелва на стрелбището всеки, който събори бутилките, но все пак си беше хубавица.

— Здравей, Хенри! — казах аз, спирайки се пред сепарето му. — Какво ново при теб?

— О, здрасти, Лъки! — отвърна Хенри. Той трепна леко и разля малко от своя коктейл „Манхатън“. После ме представи на дамата. Много възпитан човек е тоя Хенри.

— Може ли да поговоря с теб за минутка? — попитах аз. — Само няколко думи.

Хенри се смути.

— Ама че си и ти, Лъки. Не можеш ли да почакаш? Не може ли аз...?

— Много е важно, Хенри.

Овчето лице на Хенри изглеждаше съвсем сконфузено, но той се извини на дамата и стана. Тъй като стърчеше с две глави над мен, чувах възмутеното му пъхтене някъде там горе. Поведох го към мъжките тоалетни.

— Какво, дявол да го...? — избухна Хенри. В този момент видя Анди и млъкна. Колкото и едър да беше, Хенри гледаше Анди отдолу нагоре, а с внушителната си женствена фигура той съвсем се различаваше от Анди с неговото телосложение на варел за цимент. Освен това Анди явно бе ходил при по-добър шивач.

— Хенри — рекох, — ти ми дължиш петстотин и седемдесет долара.

— Знам това, Лъки — каза Хенри не на мен, а на Анди. — Нали ти казах, че веднага щом оправя някои неща...

— Анди — рекох, — колко, ще ми вземеш, за да счупиш носа на Хенри?

— Петдесет долара — отговори Анди.

— А да му насиниш очите?

— По десет долара на око.

— Ами ако поискам и няколко зъба?

— По седем долара и петдесет цента за всеки, без да се броят счупените.

— Виждаш ли, Хенри? — рекох. — За близо сто долара мога да ти дръпна един хубав бой. И пак ще ми останат четиристотин и седемдесет долара печалба.

— Но ти ме познаваш, Лъки...

— Хенри, аз съм записал в сметката ти облози за петстотин и седемдесет долара, за три месеца. А ти не можеш да измислиш дори свестен отговор. Тази сутрин се натъкнах на Мел Консидайн. Той казва, че е купил дела ти в „Уайлдуд“ за две хиляди долара. — Протегнах ръка.

— Всичко отиде, Лъки. Напоследък имах много разходи.

— Имаш ли нещо против да проверя?

Ръката на Хенри посегна машинално към портфейла, а Анди го фрасна машинално по рамото. Хенри изохка и разтри изтръпналата си ръка. Анди ми подаде портфейла. В него намерих трийсет и седем долара и чека на Мел Консидайн за две хиляди. Извадих чека и го сложих в моя портфейл.

— Хей, нямаш право — рече Хенри и изведнъж гласът му стана плачлив. — Трябват ми. Аз трябва... — Той млъкна. — Тези пари са вече похарчени.

— Хенри, утре сутринта ние с Анди ще се срещнем с теб в десет часа в заведението на Хармън на Тринайсета улица. Ще отидем заедно в банката и ти ще осребриш този чек. След това ще ми дадеш петстотин и седемдесет долара, като задържиш за себе си хиляда четиристотин и трийсет. Тогава ще бъдем пак приятели.

Понечих да си тръгна.

— Почакай за минута — каза Хенри. — Слушай, Лъки, аз мога да ти намеря пари... до края на седмицата, разбира се. Но този чек ми трябва. Той е за нещо друго. Много ми трябва.

— Ще се видим утре, Хенри — рекох, без да спирам.

Анди тръгна след мен. Хенри остана в мъжките тоалетни, поне докато не изкачихме стълбището и не изчезнахме от очите му. Аз

излязох навън и потърсих такси. Анди ме настигна и му дадох двайсет долара.

— Не — каза той, — аз нищо не съм направил.

— Ти ми помогна с внушителното си присъствие — рекох. — Нека бъдем делови. Само ела утре сутринта в десет в заведението на Хармън.

Едно такси спря.

— Къде отиваш? — попита Анди.

— Да поиграя бридж.

— Бридж — повтори Анди с отвращение.

Но ми се паднаха добри карти и спечелих петдесет и седем долара.

В 9 часа и 55 минути бях в заведението с бъркани яйца на масата и вестник „Инкуайрър“ в ръце. В 10 часа и 3 минути се появи Анди, изглеждаше махмурлия. Към десет и десет открих, че Хенри няма да се яви. Неговата история заемаше първата страница на последния раздел на вестника, колонката бе горе-долу осем сантиметра. Никой не бе видял колата, която го блъснала и изчезнала. Пишеше, че по професия е бояджия — нещо, което не знаех досега. Показах вестника на Анди. Той подсвирна.

— Какво, по дяволите, е правил Хенри Рали в Уейн? — запита той.

— Може би е търсил къщи, които имат нужда от боядисване.

— Подписан ли е чекът?

— Не.

— Какво ще правиш?

— Не знам — рекох, — но ще направя всичко възможно да сложа ръка на тези петстотин и седемдесет долара.

Анди попита може ли да помогне, отговорих „не“ и той си отиде — за да си легне отново, предполагам.

Влязох в една дрогерия и си намерих уютна уединена телефонна кабина. Обадох се в полицията и се свързах с Гари Хобс.

— Има ли нещо за мен? — Гари беше нетърпелив; той залага на конните състезания.

— Не, но те каня на обед. „При Жак“. По кое време ти е удобно?

— Ще бъда там. Около дванайсет?

— Отлично. Но при едно условие.

— Знам, Лъки. Какво е то?

— Един наш общ приятел нощес е отишъл на оня свят.

— Какво? Аха, имаш предвид Хенри Рали.

— Можеш ли да прегледаш медицинския протокол?

— Разбира се, сигурно ще мога.

— Прегледай го.

Гари ме беше изпреварил, когато пристигнах там, той вече бе преполовил чаша бърбън с газирана вода. Преместихме се в сепаре и заговорихме за коне. Лично аз не съм по конете и не обичам да залагам на тях, освен ако не съм научил за някой кон нещо, което другите коне не знаят.

— Какво стана с твоята връзка с Гардън Стейт? — попита ме той.

— Даде ми невярна информация и го отписах — отговорих. — Прегледа ли протокола за Хенри?

— Изглежда, блъснали са го изотзад. Единият крак и тазовата кост — на няколко места. Пукнат череп.

Гари ме погледна.

— Случва се. Блъснат някого отзад, той политне напред. До този момент шофьорът може да не е разбирал какво става. Докато, спре колата, вече е премазал човека.

— Често ли се случва?

— Не съм казал такова нещо. Случва се. Ти, Лъки, знаеш всичко, по-добре ти ми кажи.

— Зная, че ми дължеше петстотин и седемдесет долара — рекох аз.

— Предполагам, че и на други хора е имал да дава пари — рече Гари.

Свих рамене.

— Той беше решителен, всеотдаен, талантлив неудачник. Навярно е дължал пари на един от всеки трима души, които е познавал.

Келнерът дойде, дадохме поръчка и Гари заговори пак за коне. Останах с впечатлението, че полицията се отнася с равнодушие към кончината на Хенри Рали. Като си пиехме кафето. Гари отново се захвана с мен:

— Хайде, Лъки — рече той. — Все някой кон ще спечели състезанието, но момчетата му крият името. Кажи ми го.

— Не днес — рекох.

Взех чека и се сбогувахме. Гари се върна да разпитва проститутки — той работи в нравствения отдел на полицията, а аз влязох в телефонната кабина.

Според мен в много работи е полезно да имаш добра памет; в моята работа такава памет е истинска опора. Да речем, че играем с теб на руми. Естествено аз ще запомня всяка карта, която си взел. Ако си добър играч, ще запомниш и моите. Но ще запомниш ли всички ония, за които съм се колебал? И ако знаеш, че съм предпазлив, ще помниш ли кога съм се преструвал, че се колебая? Ще запомниш ли средно колко дълго ще си задържа двата попа, преди да ги сваля? За колко време ще задържа повече от пет карти след шестата ръка? Ясно, нали? Аз може да играя малко по-глупаво от теб (макар че такова нещо не се случва), да поемам повече рискове (което пък се случва) и пак да завършим наравно.

Искам да кажа, че помнех името на момичето, с което Хенри Рали беше предната вечер. Имаше го в телефонния указател, както и адресът — жилищен блок, наблизо.

Отбих се в „Галещата ръка“ и купих две бутилки френско шампанско. Харли, барманът, се възмути.

— Ще ме вкараш в бяла. Можеше да го вземеш и от магазина.

— Трябва ми изстудено, Харли. Бързам. — Дадох му бакшиш един долар, но той продължаваше да мрънка, докато си тръгнах.

Жилищният блок, в който живееше Синтия дел Меса, сякаш продължително, бавно правеше „салтомортале“. Още пет години и по стените на преддверието щяха да се появят мръсни думи. Засега все още изглеждаше луксозно запуснат.

Асансьорите бяха с автоматични врати, проверени преди два месеца от някой си Робърт Антонидис. Случайно познавам този дребничък грък и предполагам, че е бутнал два долара на някой къркач, за да се мерне за малко и да попълни документите, докато той, Робърт Антонидис, е играл билиард в заведението на Партърфийлд. Все пак това беше единственият път да стигна до деветия етаж; и аз поех нагоре.

Почуках и Синтия дойде на пръсти до вратата. Чувах как подът скърца. Почуках пак.

— Кой е? — попита Синтия като явно се обърна гърбом към вратата, за да си помисля, че се намира в кухнята и мели царевича за вечеря. Добре играеше ролята си.

— Аз съм Лъки Чарлс — рекох. — Може ли да ви видя за минута?

Настъпи пауза, докато тя измисляше някакъв ученически номер.

— Моля ви — казах. — Ще ви отнема само една минутка. Знам колко ужасно се чувствувате.

Това ѝ подсказа как да се държи и тя се окопоти.

— Почакайте малко — рече Синтия, отиде в кухнята и пак се върна. Отвори вратата и мога да се закълна, че бършеше очите си с кърпичка. Реших да бъда на ниво. Протегнах ръце и тя се хвърли в прегръдките ми, като зарови глава на рамото ми. Когато се дръпна да си поеме въздух, процеди няколко истински сълзи. Имайте предвид, че се бях запознал с тази дама преди около седемнайсет часа. Предполагах, че и с Хенри не се е запознала много по-отдавна. Заведох я внимателно до канапето. Седнахме заедно. Намерих пакет цигари на близката масичка, предложих ѝ една и я запалих.

— Откога се познавахте с Хенри? — попитах.

— От много години — отговори тя. — Още от деца.

Погледна ме и се усмихна тъжно. Носеше нещо копринено в прасковен цвят и несъмнено имаше великолепна фигура. И чисто, безизразно, красиво лице. Широка бяла кариока я подмладяваше още повече.

Огледах всекидневната — много спретната и добре поддържана. Дори мебелирана с доста вкус.

— Интересно е как се случват тия неща, нали? — рекох. — Представете си, едва снощи...

— Да, човек никога не знае — каза тя, споделяйки дълбокото ми философско примирение.

— Какво е търсел той в Уейн според вас? — попитах.

Не я гледах, но усещах погледа ѝ върху себе си.

— Не зная — отговори тя. — Предполагам, че може да е имал там някакви роднини... братовчеди или нещо такова.

Вдигнах найлоновата торбичка с шампанското.

— Вижте — казах. — Мъчно ми беше за добрия Хенри, та исках да споделя с някого мъката си. Затова донесох малко шампанско.

Тя само втренчи в мен големите си, сини като пластмаса очи.

— Зная, че ще ви изненадам — рекох, — но нали Хенри обичаше да се весели, та си помислих, че може да му бъде приятно да пийнем в негова чест малко хубаво вносно шампанско.

— Разбира се — каза тя. — Разбира се, това е добра идея. Много мило. Ще донеса чаши.

— Вече е изстудено — рекох, — но сложете едната бутилка в хладилника.

Същото можех да постигна и с бутилка шотландско уиски, но се съмнявам. Шампанското е истинско катализаторче, особено за жените. Дайте на някоя жена глътка уиски и тя веднага ще си въобрази, че започва нещо. Дайте и бутилка шампанско за четири долара — и ето ви на гости.

Когато се върна с две чаши за мартини, на лицето и дори се бе появило някакво изражение. Посветихме още около три изречения на добрия Хенри.

— Четохте ли тази сутрин „Инкуайрър“? — попитах я аз.

— Нямам го. Преди ми го носеха, но докато стана от леглото, остарява. Получавам следобеден вестник.

Запитах се дали е била в колата, когато са прегазили Хенри.

— Я ми кажете, Синтия, как научихте, че нашият мил Хенри е умрял?

Видях бялото на очите й.

— Ами аз... От телевизията.

— След полунощ няма информационни програми.

— Исках да кажа — от радиото.

— Или пък сте го прочели във вестник „Инкуайрър“, който не получавате?

Тя се изправи; изглеждаше като най-възмутеното момиче на света.

— Вие не сте ченге — забеляза тя с укор. — Хенри каза, че сте...

— Какво е казал миличкият Хенри?

— Че сте нахакан комарджия — обяви тя тържествено.

— Хенри май е обичал каубойските филми.

— Я се махайте. — После тя изведнъж се приближи и докосна ръкава ми. — Слушайте — каза, — досега двамата си бяхме добре. Мислех да извадя от хладилника два бифтека, да вечеряме и да изпием по някоя чашка. Няма причина да се караме.

— Така е — рекох. — Но трябва да разберете, че единствената ни връзка беше Хенри Рали и се съмнявам дали някой от нас го е обичал особено.

— Можете да кажете това още веднъж — рече тя. — Е, как е?

— Да оставим за друг път, Синтия. — Целунах я и взех шапката си. — И не се безпокойте. Както е казал Хенри, аз съм само един нахакан комарджия.

Излязох и закрачих шумно по коридора. После тихо се върнах обратно. Тя говореше по телефона, разбира се, но не можех да чуя много през вратата. Във всеки случай това нямаше значение.

Беше привечер, но всъщност няхах нужда от такси. Клуб „Полумрак“ се намираше само през няколко пресечки и тръгнах пеш.

Точно пред бара имаше няколко клиенти, затова си намерих столче по-отзад. Стийв ми донесе уиски и вода, сервира на няколко души и се върна да побъбрим.

— Милият Хенри — каза той.

— Мислиш ли, че някога в живота си е боядисвал къщи? — попитах аз.

Стийв изсумтя.

Сложих на бара една петдоларова банкнота.

— Ще ти разкажа нещо, Стийв, и ако слушаш добре, ще заслужиш тези пет долара. Снощи, след като ние с Анди си поговорихме с Хенри, той се върна на масата си и седна пак, но беше неспокоен и попоглеждаше към вратата. Обзалагам се, че дори не проявяваше особен интерес към оная кукличка, която беше прекалено голям залък за устата на такъв левак като Хенри. Сигурно не му се и ядеше, а за шишко като Хенри това значи криза.

Стийв ме гледаше втренчено, без да помръдне.

— Тогава видях двама души, единият от тях влезе и ми заговори, навярно е седнал в сепарето, до кукличката. После си тръгнаха заедно. Ще назова три имена. Щом улуча, вземаш петачката.

Един от клиентите повика Стийв, но той не помръдна.

— Сал Скалди.

Стийв взе петачката. После протегна ръка.

— Дължиш ми още пет. С него беше Джони Дуайър. Това ли е другото име?

Дадох му още пет. Това улесняваше работата. Братът на Джони Дуайър има гараж.

Анди седеше в „Галетата ръка“ и се наливаше с бърбън. Той ги пие тройни. Казах му какво искам.

— Дадено — рече той. — Ако има неприятности, ще получа петдесетак. Ако няма, ще бъде гратис.

— Не — рекох, — ако няма неприятности, пак ще ми струва десетак. Аз съм много крехък.

Взехме такси, слязохме на ъгъла, на една пресечка от автомобилния сервис на Дуайър.

В просторното помещение имаше десетина коли със свалени колела, отворени капаци на моторите, пръснати части. Когато влязохме, аз надникнах през един прозорец в канцеларията. Видях само нечии крака върху бюрото, крака с големи черни островърхи обувки. В този час имаше само един дежурен механик. А и от него не се виждаше много. По-голямата част от тялото му се намираще под една от колите. Той не излезе оттам, когато тръгнахме към дъното на помещението, ала щом разбра, че нямаме намерение да се въртим около него и да се покашляме, докато чакаме да ни каже, че колата ни не е готова, изпълзя оттам. Бяхме го отминали, но чух как се носи към нас на летните си кьнки.

— Хей! — викна той. — Гласът му отекна силно. Ние не се спряхме и не се обърнахме. — Хей! — подвикна по-силно, а после се понесе с пълна скорост към нас.

Обърнахме се и Анди се закова на място.

Когато Анди се обърна, механикът позабави ход. Той беше висок човек, не много едър, но изглеждаше жилав. Носеше гаечен ключ. Зад него вратата на кантората се отвори и се показаха заострените обувки, заедно с някакъв чешит в тесен тъмен костюм. Шапката беше килната на тила му. Имаше буйна черна къдрава коса. Някога някой трябва да го е цапардосал здравата — точно в носа. Той закрачи бавно към нас, потраквайки с токове.

— Търсите ли някого? — попита механикът.

— Колата е на ремонт — отвърнах аз. — Мисля, че е ей там отзад.

— Там отзад няма коли — каза той. — Каква беше колата ви?

— Лимузина — шейсет и четири — отговорих. — Май решетката беше смачкана. Май калник и фар.

— Тук няма такава кола.

Онзи чешит се приближи до нас. Беше само малко над средна категория, но под костюма имаше бая мускули. Сакото му бе закопчано. Стоеше и ни гледаше, присвивайки очи от дима, който се виеше от цигарата, стисната между устните му.

— Почти съм сигурен, че е там — казах аз. — Нали нямате нищо против да погледна?

— Там няма никакви коли — повтори механикът. — Никакви, ясно ли е!

— Чупете се — каза чешитът и дясната му ръка започна да се вдига към лявото му рамо. Тя бе изминала около пет сантиметра, когато Анди го пипна. Пестниците на Анди са големи колкото човешка глава. Той улови онзи чешит за реверите, но съм почти сигурен, че същевременно сграбчи и риза, и плът. Просто го вдигна на около един метър от пода и го раздруса, както куче тръска парцал. Чешитът не можеше да пхне ръка в джоба на сакото си, затова замахна. Успя да нанесе един удар отблизо, на който Анди не обърна внимание. След това чешитът започна да се разпада. Шапката му отхвъркна, а после и обувките; сакото му взе да се разцепва на гърба. Главата му се тресеше силно назад-напред; той като че се мъчеше да каже нещо. Дългата му грива се развяваше, сякаш бе пианист на рецитал. Анди се бе обърнал така, че да може да следи над рамото на чешита механика, който се приведе и вдигна гаечния ключ, но не направи нито крачка напред.

Не помръдна дори когато Анди пусна чешита, който се търкулна почти в краката на механика. Чешитът се претърколи още няколко пъти и почти се навря под една от повредените коли.

Анди погледна другия.

— С мен тоя номер няма да мине — каза оня, размахвайки гаечния ключ.

— Искаш ли да изгълташ тоя ключ — попита го Анди — или ще идем да видим какво има в задното помещение?

— То е изцяло на ваше разположение — отвърна механикът.

Анди рязко извърна глава назад, но към мен не погледна.

— Върви да провериш, Лъки! — каза той. — Аз ще те почакам.

Колата наистина беше там. Калникът бе изчукан и излъскан с шкурка, ала новата боя още не бе сложена. Фарът явно също е бил смачкан, защото беше свален.

Когато си тръгнахме, чешитът още лежеше под онази кола, а механикът го побутваше нерешително с крак в ребрата.

След две пресечки намерихме такси. Когато се качихме, извадих портфейла си и подадох на Анди петдесет долара.

— Ще те оставя пред „Галещата ръка“ — рекох.

— Къде отиваш?

— Да се видя с Джо Горгън.

— Защо?

— За да си взема петстотин и седемдесетте долара. А ти какво помисли?

— Искаш ли да дойда и аз?

— Анди, наистина ли си въобразяваш, че можеш да се справиш с всички, които работят за Джо Горгън, с pistolетите им и всичко останало? Не, ти ми направи голяма услуга, но сам ще съм по-спокоен. Никой не предполага, че ще пострада от моята ръка.

Обикновено се смята, че големия злодей можеш да намериш в разкошен кабинет в задната част на някой нощен клуб. Джо Горгън е собственик на няколко нощни клуба, но никога не съм чувал да ходи там. Той действа от кантората си за търговия с недвижими имоти и работи до късно. Много зает човек е. Всъщност не се познавах с него, но всеки знаеше къде е и колко е зает.

Сградата е доста хубава — комфортна, но не крещяща. На първия етаж беше тъмно, ала натиснах звънеца и след около една минута се показа Джони Дуайър.

— Кво търсиш тука бе, негоднико?

— Искам да се видя с Джо Горгън. Нося нещо за него.

Джони протегна ръка.

— Аз ще му го дам.

— Ти само му кажи, Джони.

Той помисли, но ме е виждал с Анди, та затова се отказа да ме напердаши. Отдалечи се и се върна само след две минути доста озадачен.

— Ще те приеме, негоднико.

Кабинетът, подобно на сградата, беше комфортен, но не натруфен. Джо Горгън бях виждал и преди, от разстояние. Изглеждаше като уморен порядъчен човек на средна възраст.

Джони Дуайър ме въведе и се тръшна на един стол. Джо Горгън стана и стисна ръката ми.

— Слушал съм за вас, Лъки Чарлс — каза той. — Чувам, че държите добри позиции.

— Понякога, мистър Горгън — отвърнах аз. Погледнах Джони. — Мистър Горгън, аз съм с повече от двайсет години по-възрастен от вас, но предполагам, че ще можете да ме понесете, без да ви се изпотят очилата. — Разтворих сакото си. — Нямам оръжие. Може ли да поговорим насаме?

Той се засмя и махна с ръка; Джони Дуайър излезе.

Джо Горгън приготви напитки — без да ме пита. Бутилка бърбън от бюрото, лед от хладилника, вода от чешмата. Докато вършеше това, говореше:

— Виждате, че в девет часа вечерта съм още тук и работя. Не вечерям. Не обядвам, ако не се смята някой скапан сандвич от магазина за деликатеси. Нищо чудно, че имам болен стомах. Наздраве, Лъки. Какво мога да направя за вас?

Извадих чека на Хенри Рали за две хиляди долара и разписката му за петстотин и седемдесетте долара, които ми дължеше, и ги сложих на бюрото. Джо Горгън ги погледна.

— И какво?

— Чекът не ми трябва. Няма подпис. Мислех, че може би вие знаете начин да бъде подписан — някак си чрез пълномощник. Сигурен съм, че Хенри е имал искрено намерение да ви се издължи.

— И както подразбирам, вие си искате вашите петстотин и седемдесет?

— Съгласен съм и на петстотин, просто ще закръглим сумата.

Той поседя малко, вторачил поглед в пространството, веейки си лениво с чека на миличкия Хенри. После изсумтя, извади от едно чекмедже на бюрото някаква зелена кутия и преброи пет стодоларови банкноти.

— Ще задържа седемдесетте за счетоводителя, той ще свърши работата — каза той.

Вече ви е ясно как е забогатял тоя Горгън.

— Благодаря ви, мистър Горгън. — Пресуших чашата си и станах. — Няма да ви отнемам времето. Зная, че сте зает.

— Седнете — рече той. — Сам ли се сетихме или някой е направил грешка?

— Имаше твърде много грешки.

— Щом вие можахте да ги откриете, някое ченге също ще може.

— Умно ченге, да — рекох. — Но в съда тая работа няма да мине.

— Разкажете ми.

— Мадамата беше прекалено красива — не подхождаше за Хенри. Тя трябва да го е навивала. Когато момчетата го спипали, имало свидетели. И мисля, че професионалист като Джони няма да се излъже да използва собствената си кола.

— Този глупак... Аз му казах... — Джо Горгън внезапно млъкна и въздъхна. — Добре, Лъки Чарлс. Беше ми приятно да работя с вас.

Станах и тръгнах към вратата.

— Да поиграем покер някоя вечер, а, Лъки?

— Вие само ми се обадете, мистър Горгън, за да мога да се подготвя. Доколкото разбирам, вие играете много грубо.

— Да — рече той и веднага забрави за мен.

На другия ден се обадох на Синтия и ѝ казах да си затваря устата. Показа се, че е сама вкъщи. Покани ме на ония бифтеци и тъй като не ми предстоеше нищо по-хубаво, отидох с две бутилки шампанско, този път родно производство. Чух, че онзи бил със счупена ръка и изкълчено рамо. Джони Дуайър се появи отново на сцената след около една седмица. Тук-там още имаше лейкопласт.

Трябва да ви призная, че не беше точно око за око, зъб за зъб, ала Хенри Рали беше мошеник, тъй че, откровено казано, не съм приритал за него. А кариерата на младия гангстер Джони Дуайър претърпя сериозен провал; той не успя да се отърве. А Джо Горгън? Е, не мога да направя нищо особено за Джо Горгън. Цялата градска полиция не смее да го докосне — или пък не иска. И макар че федералните агенти продължават да се навъртат около него, явно не смеят да се приближат.

Ако искате, погрижете се вие за Джо Горгън. Спомнете си за него следващият път, когато заложите пет долара на футболния тотализатор или платите един долар за „членство“ в някой претенциозен нощен

клуб, или помолите адвоката си да ви спаси от транспортната полиция.
Джо Горгън е на ваше разположение, дечица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.